

„И НАИСТИНА КОИ ЛИЦА РАЗСТРЕЛЯХМЕ? НО САМО ТОВА ЛИ?“

70 години от чудовищната саморазправа, наречена Народен съд

Даниела ГОРЧЕВА

Едно общество, в което липсва справедливост, неизбежно деградира.

Престъпленията на комунистическия режим в България, започнали преди 70 години с нечуван терор, с масови убийства без съд и присъда или в резултат на присъдите на един сталинистки показан процес, цинично наречен „народен съд“, все още нито са осмислени, нито са осъдени морално.

Нещо повече – няма памет за тях и се губи връзката между станалото в миналото и случващото се днес. А тя е пряка, както е пряка връзката между

морал и просперитет.

В България комунистическият режим бе наложен с чудовищно насилие и в условията на чужда окупация. За да бъде смачкана в зародиш съпротивата на българите, по указания от Москва на съветския гражданин Георги Димитров, безпощадно бе избит политическият, стопанският, военният и духовният елит на българската нация.

И след години на терор, репресии и страх, на мястото на унищожения интелектуален елит на България режимът си създаде пошла негова имитация

– покварена от привилегии псевдоинтелигенция, която унижително и работно обслужваше властта.

Днешното българско общество все по-отчаяно разбира нуждата от истински лидери – от хора с морал, с демократична и правна култура. Но за да ги различи, обществото ще трябва да бъде имунизирано срещу лъжи и манипулации, а това значи – самото то да е просветено.

Чудовищно е незнанието на българския народ за собствената му трагична съдба, след като в днешна

България цял един град носи името на най-големия национален предател и престъпник Георги Димитров, а нашата страна – единствена в цяла Източна Европа (!) – все още е осеяна с гигантски паметници на армията окупаторка, извършила тежки престъпления в България – като убийства, отвлечения, изнасилвания и грабежи.

Върху насилие и лъжи обаче нищо не се гради, освен престъпност и мизерия.

Масовото убийство на 1 февруари 1945

„...никой да не смее да го погребва, нито пък оплаква; без плач, без гроб – така да го захвърлят...“

Софокъл, „Антигона“, Пролог

Протокол от екзекуцията няма. Гроб също няма.

Осъдените на смърт са лишени и от утехата да прегърнат за последно родителите си, децата и съпругите си, а те – дори от човешкото право да оплачат и погребат своите мъртви.

През целия си живот близките на избитите ще бъдат преследвани не само от комунистическата власт, но и от непоносимата мисъл какви ли зловещи сцени са се разигрвали в последните минути на техните синове, съпрузи, бащи... на българските държавни мъже, избити по указания от Москва на 1-ви срещу 2-ри февруари 1945 г.

В книгата си „Видях сгромолясането им“ чуждестранният кореспондент Волфганг Бретхолц пише, че освен едно официално комунике на 2 февруари, с което комунистическите властници съобщават, че „смъртните присъди са изпълнени“, на журналистите са „отказани сведения дори за това дали осъдените са били разстреляни, обесени или обезглавени“ (Бретхолц 1994; тук и надолу цитатите са по тази книга).

„Въпреки всичко – пише преследваният от нацистите, а по-късно и от комунистите журналист – твърде скоро се разпространи истината за екзекуцията, която се оказва ужасно и невъобразимо жестоко клане.“

Съветските войски и тяхната роля в терора

Обезпокоен от пристигащите от провинцията вести за кървава саморазправа, Бретхолц, заедно с други чуждестранни журналисти, предприема пътуване из България и се убеждава с очите си, че „произволът и тиранията, които българските комунисти упражняваха заедно със съветските окупационни войски, е обхванал цялата страна“.

„В това развитие – свидетелства немският журналист – съветско-руските войски, които се честват от новите властници като „освободители на българския народ от фашистко иго“, играят крайно активна роля.“

Във всеки град и във всяко село се настанява руски гарнизон, който конфис-

кува къщи и хранителни стоки, притеснява населението и – което е най-лошото – открито подкрепя режима на терор на комунистическата „народна милиция“.

Където населението се опълчва срещу произволни арести и отвлечения, където селяните се вдигат срещу тиранията, където се образуват центрове на съпротива, съветските войски вземат радикални мерки.

И онова, което местните комунистически властници не смееха директно да предприемат на своя глава, правеха го скришом чрез руската окупационна власт, която се изплъзваше от всяка отговорност.“

Българите – на фронта да се бият, съветските окупатори – в България да избиват

Десетилетия наред българската историография мълчи, че окупационната армия на Сталин – тази същата, на която в цялата страна са вдигнати гигантски паметници „от признателния български народ“, всъщност остава в България, за да подпомага терора на малочислените в тогавашна България комунисти в избиването на съпротивляващите се българи, а вместо съветските войски на бойната линия са изпратени 450 хиляди български войници и офицери да гинат в т.нар. „Отечествена война“.

Тези български войници, на които – въпреки огромния натиск на Хитлер – държавният глава цар Борис спести участие на фронта, за да не умират по бойните полета на една мръсна завоевателна война.

А през 1946 г. съветският агент ген. Маринов (този същият, на чието предаване „дължим“ осъществяването на сатанинския план на Сталин за окупация на България) ще се бие в гърдите пред българския дипломат Евгений Силянов в Париж, че под негово лично командване са ранени и убити 30 хиляди българи във войната срещу Германия (Недева 2007).

И за капак главният обвинител на т.нар. „Народен съд“ Георги Петров ще се хвали в доклада си до ЦК на БРП(к), че не са осъдили на смърт само тези български офицери, които... „са се укрили на фронта!“ (Доклад 2005).

Което, разбира се, няма да пропуснат да сторят веднага след връщането им оттам.

Това беше чудовищна присъда...

„Това беше една чудовищна присъда, която нямаше нищо общо с правото и справедливостта – казва Бретхолц, който освен журналист е и доктор по право. – От всичките 162 подсъдимни на смърт бяха осъдени не по-малко от 96. Тридесет други подсъдимни бяха осъдени на доживотен принудителен труд, осемнадесет – на петнадесет години, останалите – на лишава-не от свобода от една до осем години.“

След като описва терора, който преминава „като ураган над цялата страна“, вземайки десетки хиляди жертви, и участието на съветско-руските войски в него, Бретхолц пише:

„В тази обстановка през януари 1945-а в София се разигра чудовищният процес срещу повече от сто „военнопрестъпници“. Неговите последни заседания чак до обя-

вяването на присъдите проследих изцяло. Осце в деня на пристигането ми си издействах от Министерството на пропагандата входна карта. Получих я с цял порой от пропагандно многоглаголюване, че този процес доказвал колко честно България скъсвала със своето „фашистко минало“...

Самият съд се бе превърнал в театрална сцена – с прожектори, високоговорители и публика, на която никой не пречеше да дава израз на своето „отвращение“ и „възмущение“ по време на съдебното заседание.

Върху многото, подредени една зад друга пейки седяха подсъдимите, общо сто шестдесет и двама. Те представляваха най-знаменитата подсъдима скамейка, която някога е съществувала в цялата история на правосъдието.“

Произнасяне на присъдите на 1-ви състав на т.нар. „Народен съд“ пред осъдените министри, регенти и царски съветници.

Димитър Пешев: „Най-страшният ден, който съм преживявал...“

„На този ден... – пише Димитър Пешев, който определя 1 февруари 1945 като най-

страшния ден, който е преживял – залата беше празна откъм публика, имаше само милиционери и цивилни агенти...

Злокобна тишина и мъчително чакане...“ (Пешев 2004).

„Бяха минали часове, откак бяхме доведени тук – не мога да кажа колко, но не бяха малко.“ (Пешев 2004).

„Най-послед съдиите заеха местата си и след мъртва тишина и напрежение до скъсване, председателят почна да чете присъдата, издадена, както се каза, „в името на народа“... Ударът беше страшен, зашеметяващ...“

Дългият низ на осъдените на смърт...“ (Пешев 2004).

Това е част от разказа на един от малкото оцелели от кървавата баня български народни представители, сам разминал се на косъм с екзекуцията и осъден на 15 години затвор.

Планираните убийства... в проценти

На смърт са осъдени регентите, съветниците и служителите в канцеларията на цар Борис, министрите от няколко правителства и 67 народни представители.

Незабавно, без право на обжалване.

Няма време, Москва бърза, защото конференцията в Ялта започва след три дни, а Сталин току-що е претърпял фиаско в опита си да овладее и Гърция.

Не може да се допусне провал и в България, където хората са настроили срещу комунистическия терор и беззаконие.

Ето защо присъдите са предварително определени по указания от Москва. Уточнени са... в проценти.

В края на януари Вълко Червенков чинно рапортува на Георги Димитров с телеграма, писана на руски език:

„Присъдата ще бъде изпълнена в четвъртък, 1 февруари. В по-рано взетото решение внесохме корекция, в смисъл увеличаване на смъртните присъди... От кабинета на Багрянов към броя на осъдените на смърт добавихме Колчев. От състава на депутатите предлагаме да се осъдят на смърт до седемдесет процента!“ (Жертвите, 2007).

Едва ли има нужда от по-ярко доказателство за целта на т.нар. Народен съд и за моралната деградация на хора, които

не се свенят да определят смъртните присъди в... проценти!

„Голямото избиване на хора бе започнало – пише Бретхолц по повод масовата екзекуция на българските държавни мъже и продължава: То нямаше да приключи преди във всеки град и във всяко село да бъде унищожена и последната свободомислеща личност, която би застрашила със своя авторитет и демократични позиции установяването на комунистическата диктатура.“

Паметникът в Централните софийски гробища на жертвите на червения терор, останали без гроб.

По „настояване“ на Запада ли? Нищо по-малко вярно!

„Сред българския народ – свидетелства чуждестранният журналист – извършеното в негово име клане предизвика огромен ужас.“

„В западния свят, който по това време беше зает с други проблеми, фактът остана почти без внимание – уточнява Бретхолц, сякаш предвидил по-сетнешните комунистически лъжи. И допълва: Когато британският вътрешен министър Антъни Идън в края на февруари бе попитан дали българското правителство е консултирало

представителите на Великобритания в София, той отговори: „Не бих могъл да знам защо би трябвало да правят това. Процесът е работа, която интересува само България!“

За жалост, и днес в България се намират автори, които имат наглостта да твърдят, че престъпният сталински процес, цинично наречен „народен съд“, бил проведен... по настояване на западните съюзници.

Нищо по-малко вярно!

УСПОКОЙ, ГОСПОДИ, ДУШИТЕ НА ТВОИТЕ МЪЧЕНИЦИ.
ВЪЗДАЙ ИМ ТВОЯТА ПРАВДА.
ПРИЕМИ ГИ ЗА НАШИ ЗАСЪПНИЦИ, СВЕТИ И БЕЗСМЪРТНИ -
СЕГА И ВО ВЕКЪ ВЕКОВ. АМИН.

Британската и американската мисия са изхвърлени от България

Бретхолц разказва как в края на септември 1944 г. в София пристига британска военна мисия, начело на която е британски офицер, когото журналистът познава още от Анкара и Истанбул и който е получил заповед от британското върховно командване да се отправи с щаб от сътрудници към окупираната от съветските войски България.

Не без известна ирония офицерът му казва, че дължи пристигането си в България отчасти на тревожните вестии, които западните журналисти изпращат от София.

„Вечерта – пише Бретхолц – видях отново британския офицер в хотел „България“. Той изглеждаше така, сякаш бе загубил едно сражение.

С нескривано възмущение ми разказа: „Съветско-руското командване се е осмелило да поиска от офицерите на една

съюзническа армия в срок от 24 часа да напуснем територията на България, в противен случай щели да ни „откарат“ до турската граница“.

На другия ден преди обед, точно 24 часа след пристигането си, британската военна колона отпътува за Турция.

На сбогуване – продължава Бретхолц – британският офицер ми каза, този път без всякаква ирония: „По-бързо и по-добре руснаците не биха могли да ме убедят, че всичко, което вие сте съобщили от София, е вярно – и по всяка вероятност още много повече!“

Разказът на Бретхолц се потвърждава и от американския журналист Чарлс Ланиус в статията му „Аз видях как руснаците завладяха България през 1944 година“ (Ланиус 2012), публикувана на 22 октомври 1945 г. в „Reader's Digest“.

„Народният съд“ – пряко продължение на масовите убийства

Следите от чудовищното престъпление не могат да бъдат скрити.

Защото от телеграмите на руски език, които Трайчо Костов (с псевдоним Спиридонов) от София и Георги Димитров от Москва си разменят, става ясно, че „народният съд“ не е нищо друго освен пряко продължение на масовите убийства от септември-октомври 1944 година.

До Димитров

...В първите дни на революцията стихийно бяха разчистени сметките с най-злостните врагове, попаднали в наши ръце. Сега се вземат мерки с това да се занимават съответните наказателни органи. Министърът на правосъдието работи по създаването на народни трибунали и следствени комисии...

ЦК на БКП, 13 септември 1944 г.

*До Димитров

Готов е законопроектът за народния съд. Приета е най-кратката процедура, но докато започнат да действат, ще мине известно време. Това може да бъде използвано за негласно ликвидиране на най-злостните врагове, което се прави от наши вътрешни тройки. Контрареволуцията трябва да бъде обезглавена бързо и решително.

ЦК на БКП, 25 септември 1944 г.

*До Димитров

Във връзка с известно недоволство, изразено от нашите мекотели съюзници

по повод на революционното ликвидиране на фашистката агентура, решихме:

Чистката да продължи още една седмица, след което ще започнат да работят народните съдилища и чистката ще тръгне по законен път. Работата ще се провежда внимателно. Ще бъдат организирани разкрити най-злостните и опасни врагове и палачи, ще бъдат организирани до правителството делегации от вдовици и сираци на убити антифашисти с настояване за възмездие.

Да се ускори организирането на Дирекцията на милицията и да се уреди правилното функциониране на отделите й. В наши ръце са отделите за Държавна сигурност и разузнаването. Помощник-началникът на униформената полиция също е наш човек. Държавен обвинител в народния съд ще бъде Георги Петров, юрист от Стара Загора.

ЦК на БКП, 1 октомври 1944 г.

(оригиналът на телеграмите на руски език може да се видят на сайта Декомунизация – вж. Дирижирането б.г.)

„Стихийно бяха разчистени сметките“; „негласно ликвидиране“ „от наши вътрешни тройки“; „чистката да продължи“; „ще бъдат организирани до правителството делегации... с настояване за възмездие“...

Каква „правна“ лексика, какъв „морал“...

Изложбата „България 1944 - 1989: Забранената истина“ в София.

Изцяло поръчан и режисиран от Москва

Разменените през есента на 1944 г. телеграми между Георги Димитров и Трайчо Костов доказват по безспорен начин, че „народният съд“ не само е поръчан, но и от начало до край режисиран от Москва – от политическата му цел до конкретната съдебна процедура и дори до пропаганд-

ното му обезпечаване.

Нещо повече – този престъпен трибунал задава и идеологическите клишета, и езиковите шаблони, с които десетилетия наред в България ще се говори за „монархо-фашизма“.

Абсурдните обвинения

Още на 27 октомври 1944 Трайчо Костов съобщава на Георги Димитров подготовените пунктове на обвинението, които са три и са абсурдни от правна гледна точка.

Поначало да се съдят за вземане на политически решения, с които не са нарушили законите на страната си, нито международните конвенции (при това вкупом, с общо колективно обвинение!) министри и народни представители, получили легитимно властта чрез законни избори, е правен абсурд.

В една от точките си Трайчо Костов

сочи като „престъпление“ присъединяването към Тристранния пакт, удобно „завравяйки“, че през ноември 1940 година, когато Сталин и Хитлер все още са съюзници, единствените, които настояват България да влезе в Тристранния пакт и които по времето на т.нар. Соболева акция разпръскват стотици хиляди позиви из цяла София с лозунга „Искаме съюз със СССР! Искаме съюз с героична и социално справедлива Германия!“ са... българските комунисти.

Политически акт, а не военно престъпление

Но да се върнем на обвинението, че присъединяването на България към Тристранния пакт и обявяването на война на Англия и Америка било... „престъпление“, извършено от „военнопрестъпници“.

Да се присъединиш към един или друг съюз е политически акт, а не военно престъпление.

Още повече че България не води бойни действия и не воюва с нито една държава, дори със САЩ и Великобритания, на които обявява война.

Военно престъпление не е да обявиш война, а да предприемеш военни действия, БЕЗ да си обявил война, както постъпва Япония с нападението си през декември 1941-ва над Пърл Харбър и за което след края на войната седем японски държавници бяха осъдени на смърт.

Военно престъпление е и изпращането на въоръжени подводничари и парашутисти от страна на СССР в България при наличие на дипломатически отношения, защото по този начин СССР, без да е обявил война на България, де факто воюва с нея.

Докато България, точно наопаки – тя обявява война, без въобще да предприеме нападателни военни действия.

И не случайно САЩ и Великобритания, на които България обяви война, не провежда никакъв трибунал над България.

Докато СССР, на когото България не обяви война, окупира България и задкулисно организира един престъпен трибунал, за да избие политическия й, стопанския, административен, военен и интелектуален елит.

И още обвинения, изсмукани от пръстите

В следващата точка абсурдни обвинения Трайчо Костов споменава „действията, нарушаващи неутралитета по отношение на СССР – присъединяването към Тристранния пакт и организирането на антисъветска изложба“.

Присъединяването на България към Тристранния пакт на 1 март 1941, когато СССР е в двустранен таен съюз с Хитлерова Германия, няма как да наруши неутралитета спрямо СССР, напротив – в предложението за „взаимопомощ“, отправено към България чрез съветския емисар Соболев през ноември 1940 г., СССР уверява България не само че не възразява към присъединяването й към Тристранния пакт, но и че сам се кани да се присъедини.

Именно затова Георги Димитров предупреждава Трайчо Костов по време на показния сталински процес срещу „военнопрестъпниците“ да не цитира текста на съветското предложение за „взаимопомощ“.

Кое то, разбира се, не убягва от вниманието на съвременниците.

Че „антисъветската изложба“ била според Трайчо Костов нарушение на „неутралитета по отношение на СССР“ е дори смешно да се коментира.

Това комично обвинение само демонстрира пълната БЕЗПОМОЩНОСТ на съветските марионетки у нас да намерят нещичко, в което да обвинят българските политици, които за разлика от тях са действали и мислили единствено в интерес на България и на народа си.

Същата безпомощност личи и в последното невярно и абсурдно обвинение: „невземането на мерки за предотвратяване на моралните и материални загуби във връзка с обявяването на война на Англия и Америка“, когато всъщност българските власти действат незабавно, осигурявайки възможно най-бързо подслон и помощ на пострадалите от бомбардировките над София.

Политиканство и идеологически клишета

Но дори тези, изсмукани от пръстите, три точки не удовлетворяват Георги Димитров и на 17 декември той допълнително идеологизира обвиненията и ги превърща в откровено политиканство:

„В обвинителните речи... трябва да бъде показано хищническото лице на немско-фашисткия империализъм и на него да бъде противопоставена освободителната мисия на Съветския Съюз, на Червената

Армия и нейните съюзници.“

Обвинението трябва да опише картина на всенародно движение срещу антинародния режим, да подчертае, че руснаците за втори път освобождават България, да характеризира капиталистическата класа като опора на фашизма в България и така да се създаде база за преследването й, царската династия да се представи като прогерманска и предателска.“

Ето това е идеологическият код, с който

то ще се говори от тук нататък в комунистическа България.

В следващите десетилетия тези смехотворни до глупост политикански обвинения, изречени със злостната лексика на Георги Димитров, ще имат силата на... осъдителна присъда.

И ще съсипват стотици хиляди човешки съдби. И ще промиват мозъците на цели поколения българи.

„Целуни децата ми“, „поздрави жена ми“...

„Мъчително и ужасно беше да ги гледа човек – продължава в спомените си Димитър Пешев, – когато мислено се прощава с тях при тези трагични моменти след изживените месеци на изпитания и страдания...“

Стана едно мълчаливо прощаване... Спас Ганев, който беше близо до мен, излизайки, тихичко ми каза: „целуни децата ми“. Ние бяхме приятели с него, познавах и семейството му и съжалявам, че не можах да изпълня това негово последно желание.

Минавайки край седналите на скамейките, ние виждахме измъчени лица, изтърпнали, без всякаква надежда. Срещнаха

се нашите погледи с Иван Петров, депутат от Тетевенско, той успя със замиращ глас да ми каже: „поздрави жена ми“.

Това беше последното, което чух...“

„Безсилен съм да изразя чувствата на човек, който преживява този ужас...“

„Аз се отказвам – допълва Димитър Пешев – да описвам картината след прочитането на присъдата и отделянето на осъдените на смърт – затова е необходимо перото на голям, гениален писател.“

Безсилен съм да изразя чувствата на човек, който преживява този ужас – да гледа как се отделят от останалите шестдесет души... Не знам дали такава картина някога изобщо е съществувала...“

Надминаха и нацистите

Френският историк Марк Феро не крие потреса си, описвайки Берлинския „народен съд“, когато са екзекутирани заговорниците, опитали се да убият Хитлер с поредния атентат:

„Репресията е ужасяваща... – пише Феро и продължава: – Отказана е каквато и да било религиозна подкрепа на осъдените. Първите осем, с дървени обувки на краката, разсъблечени до кръста, биват обесени. Агонията се проточва и след всяка екзекуция палачът пие ракия, за да събира сили.“

Не е известно дали Хитлер е гледал филмите за екзекуциите.

Скоро след това Химлер обяснява, че тези процедури нямат нищо общо с примера на болшевиките, те следват стари германски традиции.“

Дали Хитлер копира Сталин, не е важно, макар че е ясно.

Но че нацисти и комунисти са един дол дренки и че престъпленията на Сталин са задминали стократно тези на Хитлер, по това спор не може да има.

Децата – и те „народни врагове“

В България на осъдените на смърт е отказано не само неотменимото право присъдата да се обжалва, не само правото да бъдат помилвани, не само религиозна подкрепа, но и утехата да се простят с близките си.

Всъщност още в края на декември, веднага след като започва т.нар. народен съд, семействата на вече обречените подсъдимци са депортирани в Делиормана, в отдалечени села сред заснежените полета и настанени в изоставени къщи, бараки, често без врати и прозорци, при ужасяващи условия.

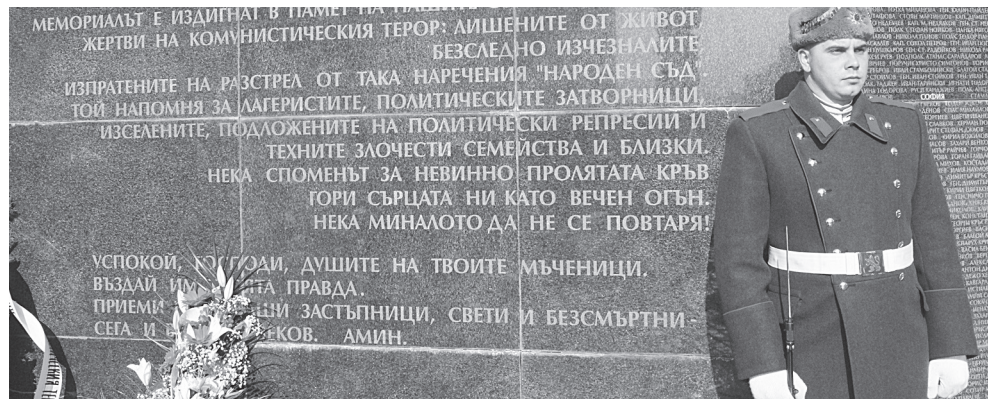
Дори петгодишната Илиана Батембергска получава заповед на свое име за интерниране в Добруджа... Какъв страшен „враг на народа“ е била малката дъщеричка на Иван Батембергски!

Иван Батембергски, с чиито лични усилия е спасен от депортация легендарния

Илеш Шпиц от футболния отбор Македония (Скопие), е безжалостно убит, без да има право да зърне за последен път дори малката си дъщеричка.

Съпругата му Радка, „интернирана“ посред зима някъде в Делиормана, ще научи седмици по-късно от случайно попаднало й парче вестник. Злощастната майка на Иван Батембергски ще броди из софийските гробища, пронизвана от ледения вятър, за да търси лобното място на непрежалимия си син. Двете с майката на Радка ще се крият зад надгробните паметници и с потрес ще наблюдават десетките гарвани, които кръжат и кацат на мястото на поставена милиционерска охрана (между Арменската черква и днешния паметник на избитите български държавни мъже).

Къде са костите им, и до днес не се знае.

Истината срещу лъжата

70 години оттогава комунистическите убийци и техните наследници не спряха да убиват отново и отново жертвите с клеветите си.

Не стига това, че т.нар. Народен съд осъди на смърт двадесет от доблестните народни представители от „профашисткото“ правителствено мнозинство, подкрепили с подписите си писмото на Димитър Пешев срещу депортацията на евреите, не стига, че осъди други шест от тях на доживотен затвор, а осем – включително и самия Димитър Пешев – на 15 години затвор за... преследване на евреите, ами неотдавна

трябваше да слушаме предприемчив американски невежа да гастролира по медии и конференции в София да аплодира... един показан сталинистки процес като... „първият в света процес за Холокоста“.

В страната, в която Холокостът не се състоя!

И когато този същият престъпен трибунал осъди на смърт или на затвор тъкмо спасителите на евреите в България!

Но истината не може да бъде скрита.

Тя звучи зловещо с думите на самите убийци. Нека да ги чуем.

„Вярно е, че смъртните присъди изглеждат сравнително малко и незадоволително...“

Главният „народен обвинител“ Георги Петров

„Вярно е – извинява се на другарите си от ЦК главният „народен обвинител“ Георги Петров в доклада си до партията (правописът на доклада е запазен – б.м., Д.Г.), – че смъртните присъди изглеждат сравнително малко и незадоволително, но нека да надникнем в съдържанието на тези 2.857 смъртни присъди и да избегнем повърхностното обсъждане на тези данни...“ (Доклад 2005).

И веднага след това извинение за „незадоволителното“ количество на смъртните присъди (зер, няма и три хиляди) Петров продължава с въпроса за „качеството“:

„ЕТО ЗАЩО, ний, веднага, следва да си поставим въпроса за качествата на лицата, които осъдихме и разстреляхме чрез присъдите на Народния Съд.“

И наистина кои лица разстреляхме?

Ами това са: тримата регенти, между които един княз от Сакс-Кобурготската династия, която е донесла толкова злини на Родината и народа ни;

поставихме на подсъдимата скамейка духът на „О Боже почиващия Цар Борис III“, за да го развенчаем като „народен цар“ и за да го изткънем като главен виновник за страданията на нашия народ;

разстреляхме всички министри на три фашистки кабинета – два на Богдан Филев и този на Добри Божилов, и половината министри на кабинета на Иван Багрянов

– всичко 33-ма министри, между които трима Министър председатели; разстреляхме почти цялата престъпна дворцова камарила; 67 души народни представители от фашисткото XXV-то Общо Народно Събрание.“

„Но само това ли?“ – възкликва в доклада си риторично „народният“ обвинител и продължава:

„Не, ний разстреляхме тоже целият висш военен съвет, целия генерален щаб – около 47 души генерали, полковници и др.“

...разстреляхме целият апарат на кървавата фашистка полиция: всички директори на полицията, всички Областни и Околийски полицейски началници, комендантите и Околийски управители, всички групови полицейски началници и цялата политическа полиция в страната, с малки изключения; разстреляхме всички малки и големи офицери, които не можах да се укрият на фронта и всички озлобени врагове по места, бандити и предатели и пр. и пр.

Имаме едно почти пълно кастриране на върховете на кървавия фашистки апарат в нашата страна.

Всичко това преценено обективно, ни извежда към твърдото заключение, че Народния Съд изпълни достойно възложената му задача, в общи линии – както вече изтъкнах по-горе.“

Повод за комунистическа гордост

И след тази пламенна пледоария за „достойно“ изпълнената задача в „кастрирането“ на българската нация, Георги Петров хвърля в битката най-силния си коз.

Защото се оказва, че българският „народен съд“ няма аналог в цяла Европа!

А нима не е това повод за гордост у нашите комунисти?

„Става вече ясно, че и в международен мащаб, нашият Народен съд ще остане ненадминат...“ – пише, без да крие вълнението си, докладчикът.

„И, наистина, вече месеци – казва той не без презрение към туткащите се румънци, – близо година откак в Румъния бе смъкната фашистката власт, а Народният съд там остава само на книга – резултати никакви!“

„В Унгария – продължава с примерите Петров, – така изстрадала и разорена от агресията на кървавия фашизъм, Народният съд там издава такива меки присъди, че може смело да се нарече един чисто

противонароден, пораженски съд.“

Във Франция бяха осъдени съвсем малко политически престъпници и знаем как вяло бе проведена акцията на Народния съд, че може да се квалифицира като една гавра над революционния француски народ.

В ГЕРМАНИЯ – главната централа на кървавия фашизъм и хитлеризъм, се вече приготвяла от съюзниците не един истински международен съд, а по-скоро един възмутителен фарс. (Даде се възможност на главните бандити на фашизма да се приютят в Испания на кръволака Франко.)

В Италия – всеопрощението на съюзниците отдавна са покрили чудовищните престъпления на фашистките престъпници.

Пък нека не се боим да се спрем и на братска Югославия – не спира българският стахановец и уточнява: – Вече от дълги месеци заседава там Народният съд, а резултатите са почти незабележителни.

И там акцията на Народния съд наред върви извънредно вяло и в никакъв случай не обещава резултатите от нашия Народен съд.“

В Югославия другарите се „изложили“ – „предвиждат смъртно наказание само за опожаряване на населени пунктове, избиване на мирно население и партизани, заловени в плен“...

„Този резултат може да се предвиди от самото начало – твърди Петров и добавя: – Не говоря за първоначалната чистка, която бе направена там в самото начало и която коства живота на около 100 души, главни виновници, агенти на фашизма. Дума става за чистката, която се провежда чрез Народния съд.“

Югославиянският закон за Народния съд е много по-консервативен от нашия закон – с него аз имах възможност да се запозная при един разговор с югославиян-

ския Главен народен обвинител, който подири среща с мен, за да го запозная с нашия опит, да му услужа с някои обвинителни материали от нашите централни процеси.

От разговора с него разбрах, че се предвижда смъртно наказание само за опожаряване на населени пунктове, избиване на мирно население и партизани, заловени в плен (значи, не и за тези, паднали в сражение).“

„Значи, не е и за тези, паднали в сражение“ – не крие възмущението си раздаващият „право“ по... комунистически и продължава:

„А за всички останали престъпления се предвиждат наказания от тъмничен и строг тъмничен затвор от 1-5-6-10-15 години, обаче преобладават по-малките наказания.“

Докато нашият „закон“... Оо, сега ще видите какво значи „чистка“!

„Докато нашият закон за народен съд – бие се в гърдите Петров, – чл. 2. предвижда наказания от 1-15 години или доживотен строг тъмничен затвор или смърт и глоба до 5.000.000 лева, без да се уточняват санкциите за отделните случаи на престъпност, изброени в чл. 2., п.п. 1-10 вкл.“

Югославиянският закон предвижда още никоя смъртна присъда да не се изпълнява без подписа на Тито, тоест без нейното

утвърждаване, докато нашият закон в чл. 10. предвижда изрично че присъдите на Народния съд не подлежат на обжалване и утвърждение и се изпълняват незабавно.

Ясно е от постановленията на самия югославиянски закон, а това се потвърждава и от практиката на Народния съд там, че резултатите от тази голяма народна акция в никакъв случай няма да достигнат резултатите на Нашия Народен съд.“

Ще блести като скъпоценна корона

„Прочие – завършва Петров, – при мерът, който даде Нашият Народен съд остава и ще остане ненадминат в международен мащаб, ще остане да блести като една скъпоценна корона в историята на нашия героичен народ.“

Безспорно, този резултат се дължи най-вече на нашата славна Партия, която

пое тази акция почти изцяло в свои ръце и даде една здрава организация на това голямо народно дело.“

Наистина „слава“ на такава партия, която се бие в гърдите с най-ужасяващи престъпления срещу собствения си народ, извършени по заповед на чужда държава.

Убитите – на „съд“ пред... убийците... И до днес!

Но и това не е всичко. Т.нар. Народен съд съди и осъжда дори вече починали хора или убити хора – нещо, което е без прецедент в световното право.

Целта на тази гавра – да изправиш убития пред „съда“ на убийците му, е ясна – за да могат престъпниците да сложат ръка на имуществото на своите жертви. А конфискацията на имотите не е била само грабеж, но е служела и на по-далечната цел – децата на избитите интелектуалци, държавници и индустриалци да бъдат декласирани, набутани на социалното дъно.

Да им бъдат отнети ресурсите, за да не станат естествения интелектуален елит,

който да оглави съпротивата срещу насилията.

За да бъдат след това подменени с пошла псевдоинтелигенция от парвенюта и службогонци. Която и до днес не се свени да величае комунистическите величия или да подменя историческата истина на „научни“ конференции.

А ние се питаме каква е връзката между случилото се, случващото се и това, което ще се случва тепърва.

Докато убийците се величаят, а жертвите са обругани, нищо добро не чака България.

ЛИТЕРАТУРА

Бретхолц 1994: Бретхолц, Волфганг. Видях сгромолясането им. София: Бъдеще & Тилиа, 1994.

Доклад 2005: Доклад до ЦК на БРП (к) на Георги Петров относно работата, трудностите, пропуските, резултатите и значението на Народния съд в България. // Проект „Извори за българската история“ на Департамент „История“ към НБУ, 28.01.2005 <http://www.nbu.bg/webs/historyproject/dokumenti_44-62/razdel7t1/f250bop1ae68.pdf> (29.03.2013).

Дирижирането б.г.: Дирижирането от Москва на масовите убийства („Революционната чистка“) и „Народния съд“ през есента на 1944 г. в телеграмите на Георги Димитров и Трайчо Костов („Спиридонов“). // Декомунизация. Документи от Колекция микрофилми на Централния държавен архив, б.г. <<http://decommunization.org/Documents/NarodenSud.pdf>> (29.03.2013).

Жертвите 2007: Жертвите на Народния съд. Книга 2. София: Работилница за книжнина „Васил Станилов“, 2007.

Ланиус 2012: Ланиус, Чарлс. Аз видях как руснаците завладяха България през 1944 година. // ExtremeCentrePoint, 06.05.2012 <<http://www.extremecentrepoint.com/?p=11476>> (29.03.2013).

Недева 2007: Недева, Ирина. Мисия Париж. Разговори със Силянов. София: СЕМАРШ, 2007.

Пешев 2004: Пешев, Димитър. Спомени. София: Гутенберг, 2004.

Семерджиев 2007: Семерджиев, Петър. Спомени. София: Сиела, 2010.

Феро 2010: Феро. Марк. Седем мъже на война. История на Втората световна война. София: Рива, 2010.